

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8716203580
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8716203580.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej PhD. a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o. so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, so sídlom Mýtna 48, 811 00 Bratislava proti žalovanému: V. Š. I., T. XX.XX.XXXX, H. N. XXXX/XX, XXX XX C., o zaplatenie sumy 3.160,15 s príslušenstvom, takto o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 10C/110/2016 -72 zo dňa 26.07.2018,

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanému nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto: I. Žalobu zamietá, II. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou, súdu doručenu 22.04.2016, sa žalobca domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu sumu 3.160,15 eura s príslušenstvom, žiadajúc taktiež náhradu trov konania. V dôvodoch žaloby uviedol, že jeho právny predchodca, spoločnosť Tatra banka a.s., uzatvoril dňa 19.12.2008 so žalovaným Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XX-XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 5642,97 eura. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v pravidelných mesačných splátkach po dobu 72 mesiacov v sume po 113,52 eura. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 6.10.2015 postúpila spoločnosť Tatra banka, a.s., pohľadávku voči žalovanému, vrátane príslušenstva, na Intrum Slovakia s.r.o., o čom bol žalovaný upovedomený oznámením o postúpení pohľadávky.

Tatra banka, a.s. oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti a výzvy na zaplatenie zo dňa 29.7.2013 vyhlásila ku dňu 27.3.2013 mimoriadnu splatnosť úveru. Zároveň vyzvala žalovaného, aby okamžite zaplatil uvedenú pohľadávku banky.

Súd konštatoval, že žalovaný sa v žalobe nevyjadril, na pojednávanie ktoré súd nariadil na prejednanie veci sa neustanovil.

Z vykonaného dokazovania súd zistil, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 19.12.2008 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XX-XXXXXXXXXX, podľa ktorej Tatra banka a.s., poskytla žalovanému úver vo výške 170.000,- Sk (5.642,97 eur) pri fixnej úrokovej miere 12,9 % ročne s tým, že dlžník je povinný za podmienok uvedených v zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve. Úver bol dohodnutý vo výške 170.000,- Sk (5.642,97 eur), druh úveru bezúčelový spotrebiteľský úver s fixnou úrokovou sadzbou do splatnosti 12,90 % p. a., výška splátky a splatnosť: 3.420,- Sk (113,52 eur) mesačne k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, s počtom splátok 72, s konečnou splatnosťou úveru do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej

anuitnej splátky, RPMN: 15,53 %, priemerná hodnota RPMN: 17,05 %, s poplatkom za spracovanie žiadosti o úver 2 % z výšky úveru, poplatkom za správu úveru 60,- Sk (1,99 eur) mesačne, poplatkom za podanie žiadosti o zmenu úveru 2.000,- Sk (66,39 eur) a poplatkom za predčasné splatenie úveru 4 % z nesplatennej časti úveru.

Listom zo dňa 29.7.2013 Tatra banka, a.s., vyhlásila ku dňu 27.7.2013 mimoriadnu splatnosť úveru z dôvodu neuhradenia splatnej pohľadávky zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. K tomuto dňu predstavovala pohľadávka podľa vyčíslenia veriteľa sumu vo výške 4.253,45 eur.

Dňa 8.10.2015 oznámila Tatra banka, a.s., ako postupca, žalovanému, že postupuje v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka pohľadávku vo výške 3.160,15 eur s príslušenstvom postupníkovi Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. (v súčasnosti Intrum Slovakia, s.r.o.).

Súd prvej inštancie s odkazom na ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Konštatoval však, že žalobca, na ktorom bolo dôkazné bremeno, nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky nakoľko chýba písomná výzva pred postúpením pohľadávky pôvodného veriteľa na úhradu dlhu žalovanému. Žalobca v danom prípade nebol aktívne vecne legitimovaný, keďže neunesol dôkazné bremeno o splnení všetkých podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, preto žalobu zamietol. V dôvodoch rozsudku citoval taktiež ustanovenia § 524, § 526 a § 39 Občianskeho zákonníka.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP konštatujúc, že súd prvej inštancie vec na základe vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil. Žiadal preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe vyhovie. Uviedol, že aktívnu legitímáciu v spore preukazoval oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu žalovaným uvedenú v zmluve o úvere, ktorá je zároveň aj adresou jeho trvalého pobytu. Relevantným oznámením bola riadne preukázaná aktívna legitímácia v spore. Okrem toho, súdu bola predložená aj zmluva o postúpení pohľadávok spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky. Súdu bola predložená aj výzva jeho právneho predchodcu banky z 29.07.2013, doručenie ktorej žalovaný v spore nepoprel. Žalovaný napriek výzve svoj dlh nezaplatil a dostal sa viac ako 90 kalendárnych dní do omeškania. K postúpeniu pohľadávky preto došlo platne. Poukázal taktiež na to, že preferovaný mal byť výklad v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nemajú sa rozširovať nad rámec v zákonom uvedených prípadov (čo vyplýva aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 01.apríla 2015 sp.zn. I.ÚS 640/2014). Uviedol, že podľa neho toto ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29Odo/1613/2005 z 29.04.2008 a podporne aj na Rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie z 22.novembra 2012 vo veci C-119/12 Josef Probst proti mr. nexnet GmbH, ktorý výslovne viaže možnosť postúpenia pohľadávky operátora na viazanosť postupníka telekomunikačným tajomstvom, nespochybňuje však samotnú možnosť postúpenia pohľadávok. Žalobca k odvolaniu pripojil uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/34/2017-76 z 30.01.2018, ktoré má podporovať jeho názor.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 CSP, preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním ktoré mu predchádzalo, v súlade s ustanovením § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove 21.03.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolaniu žalobcu nebolo možné vyhovieť.

5. Odvolaním neboli napadnuté výroky pod označením II. a III. a s nimi súvisiaci výrok označený číslom IV. U týchto výrokov rozhodnutie súdu prvej inštancie nadobudlo právoplatnosť a nebolo oprávnením ani povinnosťou odvolacieho súdu podrobiť ho prieskumu.

6. Odvolacie dôvody žalobcu vo vzťahu k zamietavému výroku pod č. I. boli argumentačne založené na tvrdení o nesprávnosti zistenia skutkového stavu a nesprávnosti právneho posúdenia sporu súdom prvej inštancie.

7. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

9. Oboznámením sa s obsahom spisu, osobitne s tvrdeniami žalobcu, na ktorých bol založený žalobný návrh a k žalobe pripojenými, resp. do vyhlásenia rozhodnutia súdom prvej inštancie označenými skutočnosťami a dôkazmi, v kontexte s odvolacou argumentáciou, odvolací súd konštatuje správny záver súdu prvej inštancie pokiaľ žalobu vo vzťahu k žiadanému bezdôvodnému obohateniu zamietol.

10. Žalobca sa v odvolaní rozsiahlo zaoberal podstatou inštitútu bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k plynutiu subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty, odvolávajúc sa na teoretické východiská aj názory súdov, z ktorých nie všetky sú bez relevancie. Podstatné však je, že opomenul to, že ich aplikácia je namieste len vtedy, ak je v kontexte s konkrétnymi tvrdeniami a zisteniami, vyplývajúcimi z dôkazov, ktoré boli vykonané, resp. mohli byť vykonané, ak by boli označené.

11. Žalobca v konaní nepreukázal to, že by postúpeniu pohľadávky zo strany jeho právneho predchodcu, Tatra banka a.s., predchádzalo zaslanie a doručenie výzvy banky adresovanej žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Ak by aj súd vychádzal z toho, že výzva žalovanému z 29.07.2013 dostala sa do jeho dispozičnej sféry, je potrebné poukázať na to, že medzi jej odoslaním a postúpením pohľadávky, k čomu malo dôjsť, ako je v žalobe uvedené dňa 06.10.2015, neuplynul ten počet dní meškania, ktorý vyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách t.j. 90 kalendárnych dní meškania.

12. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov pre zákonné postúpenie pohľadávky tak ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné považovať za platné a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia, ktoré bolo uplatnené v tomto konaní preto mu nie je možné toto právo priznať, čo správne konštatoval súd prvej inštancie.

13. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny súvisiaci výrok o trovách konania, zodpovedajúci výsledku v spore. Majúc na zreteli uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako rozsudok vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

14. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný, naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému v zásade vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku na náhradu trov konania strane a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní ani nevznikli, by bolo zjavne nie len nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania. Preto žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

15. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.